

B'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΡΡΩΣΙΝ ΤΗΣ

Σὺν ἡλίου ἀχτίδα τρεμουλή, ὅπου τὰ νέφη σχίζει,
Ὅταν βροχή τῆς ἀνοιξὶς τὸν πρῶτο ἀνθὸ ποτίζη,
Ἔτσι σηκῶ ἡ ἀγάπη μου ἡ ἀρρωστη ἀπ' τὴν κλι-

(νῆ),
'Στῆς λύπης μου τὴ συννεφιά χρυσοῦ πῆλι δψι δίνει.
Γιατὶ εἶνε ἡ ἀγάπη μας ἄχ ! μιὰ χαρὰ, μιὰ λύπη,
Σὺν πρῶταις μέραις ἀπριλίου ποῦ ὁ ἥλιος 'θαίνει,
(λείπει.

Γιατὶ εἶνε ἡ ἀγάπη μας 'ς τὸ πρῶτό της λουλούδι,
Ποῦ ἄθελα λυπητερό γεννιέται τὸ τραγουδί,
Σὺν νὰ μὴ ξέρης εἰν' ἀρχὴ καλοκαιριοῦ ἡ τέλην,
Ποῦ, 'μοιάζει σὰ βρεγόμενος ὁ ἥλιος π' ἀνατέλλει.

Μὰ τώρα μοῦ ἔγινε καλὰ, λουλούδις ἡ μορφὴ της,
Λὰς κ' ἔσθυσ' ἀπὸ ἔρωτα ἡ ἀδύνατη φωνὴ της
Ὅχι ἀπὸ ἀγάπην, ἀπὸ καὺμό: Κι' ἔταν εἰς τὴν ἀγ-

(κάλῃ
Τὴν πέρνω, ἔχει μιὰ ζωὴ γιὰ μὲ, γι' αὐτὴν μιάν
(ἄλλῃ.

Ἔτσι ξυπνᾷ τὸ αἰγόκλημα· λὰς κ' εἶνε λυγισμένο.
Μὰ τὸ θαράνει τὸ ἀνθι τοῦ τὸ μωρομυρισμένο.
Τὴν πῆρα κ' ἐβαδίσσαμε μαζὺ ἀγάλη ἀγάλη,
Περπάτει καὶ 'ς τὸν ὠμό μου ἀκούμπας τὸ κεφάλι.
Μὲ τί γλυκὸ χαμόγελο, μὲ φλόγα πιά 'ς τὸ 'μάτι
Ἐβγαίν' ἀπὸ τὰ χεῖλη της λαλιὰ καρδιά γεμάτη !
Κι' ἔταν ἐσταματήσαμε κ' ἔβλεπα νὰ χωρισθούμε,
'Νέκρωθηκα, κ' εἶπα μαζὺ πῶς καὶ νεκροὶ θὰ ζούμε.

'Αθῆναι, 13—16 'Οκτ. 1875.

I. K. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ.

(μῦθος)

Ὅταν ὁ καλὸς μας ἔξη Αἴσωπος, τὸ πᾶν ὠμίλει,
Καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων ἦτο φί-

(λῃ.

Σ. Ζ. Δ. Δημοσιεύοντες εὐχαρίστως σήμερον τὸν
ἀνωτέρω μῦθον τοῦ φιλτάτου ἡμῶν Κ. Ε. Δάντε,
αἰτοῦμεν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, ἐὰν ἔνεκεν ἀ-
πορίας χώρου, δὲν κατεχωρίσαμεν αὐτὸν προη-
γουμένως.

Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς χρόνους τὰ πτηνὰ συνῆλ-
(θον, κ' εἶπον,
Μὲ ὁρμὴν νὰ δοκιμάσουν τῶν περὶ γυντων τὸν
(κτύπον.

Πρόδρομος αὐτῶν ὁ κόραξ ἐκ τῆς κρύπτης τοῦ
(τρεχάτος,

Πεινασμένος, διψασμένος, καὶ ἀπὸ θυμὸν γεμάτος,
Φθάνει, καὶ κατόπιν τούτου σσιφηδὸν ὁμοῦ τὰ ἄλλα,
Παντὸς γένους, ἡλικίας καὶ φωνῆς, μικρὰ, μεγάλα·
Παρατάσσονται εἰς δύο στρατιάς ὡς πολεμάρχοι·
Πλὴν ἀκέφαλα ὡς ἦσαν, θέλουν ἀρχηγὸν νὰ ἀρχῇ.
Ἐν τῷ μέσῳ παρεμβαίνει τότε ἐν πομπῇ καὶ δόξῃ,
Ὁ καλόφρονος κύρ κόραξ ὡσεὶ στήτωρ ἵνα κρῶζη.
Καὶ μὲ ἦθος κρεσπώλου λίγα λόγια θέλει τάχα,
Νὰ εἰπῇ καὶ ὑποδείξῃ τὸν κλητὸν ἐκείνον χάχα
Μὲ φωνὴν λοιπὸν γλυκεῖαν ἔψαλλε καὶ εἶπεν ὅσι
Οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Δημοσθένους δὲν ἀνέφερον ἡ γλῶσσα.
Καταλήξας δὲ, προσεῖπεν, ὑπὸ τῆς ἀγέλης πάσης,
Βασιλεὺς νὰ γείνη ὅστις φέρει βάδισμα ἀνάσσης.
Καὶ ἄμ' ἔπος καὶ ἄμ' ἔργον, εὐφηφίσθη τὸ παγῶνι
Βασιλεὺς, νὰ καμαρώνῃ

Τὴν ἀρίθμησιν τοῦ πληθους διατάσσει παρακρῆμα,
Τὸ παγῶνι· ἀλλ' ὅποιος θύρβος, ὀργή; τί κρῖμα !
Πῶς ; τί τάχα νὰ συμβαίνει ; ποῖος λείπει ; ποῖος
(λείπει ;

—Ἡ κυρία κουκουβάγια !—ὦ, τί λύπη ! ὦ, τί λύ-

(πη !
Τρέχουν, τὴν ζητοῦν, τὴν ἐρίσκουν εἰς τὴν τρύ-

παν της κρυμμένην,
Ὅπου ἦτον ἡ καλὴ σου, φάρδος, μάκρος, 'ξάπλω-

(μένη.
«Κυρὰ κουκουβάγια, σήκω, εὐθὺς σήκω, σὲ ζητεῖ..

—Καλέ, τίς ;—Ὁ βασιλεὺς μας—Ποῖος εἶπας ;
(πῶς ; τί ;

—Ἐλα, σήκω, φθάνει πλέον ἔλα, ἔλα, κουκουβά-

(για.
—Καλέ, 'πῆρ' ὁ νοῦς σας βάγια ;

«Δὲν μὲ βλέπετε πῶς εἶμαι γραῖα πλέον ἢ καὺμένη
«Ἀσθενὴς καὶ μαδημένη ;»

Ἀπεχώρησαν. Τὴν μάχην, τὸ τοῦ ποιητοῦ μας στόμα
Ἀποσιωπᾷ, καὶ φέρει ἄλλοθι ταχὺ τὸ ὄμμα.

Μέγα γεῦμα παρετίθη πρὸς τοῦ λυκαυγὸς τὴν ὥραν
Καὶ χορὸς μετὰ τὸ γεῦμα, εἰς τὴν πτηνοτρόφον χώ-

(ραν.
Καὶ προπόσεις, καὶ οὐρά,
Καὶ τραγούδια καὶ χάρα.

Ἡ κυρία κουκουβάγια ἐξετρώπωσε καὶ 'κείνην·
«Διατὶ ἡ κουκουβάγια ἔξω τοῦ χοροῦ νὰ μείνῃ ;,

Εἶπε μόνῃ· τρέχει, φθάνει, καὶ μὲ κούνημα καὶ νάζι
Τὴν ἐπισημότητά της 'στὸν χορὸν παρουσιάζει.

Χίλια πλὴν τότε, «οὔτασού !
«Εἰπέ,» εἶπον, «τ' ὄνομά σου.»

—Τὴν κυρίαν κουκουβάγιαν ἀγνοεῖτε τάχα, φίλοι;
«Ἐγὼ εἶμαι.—Σὺ ; σὺ τάχα ; ἀλλὰ, πῶς ἰδῶ, σὺ
(φίλην.

«Ἐλα δὲ, παρουσιάσου εἰς τὸν βασιλεῖα πρῶτον·
Ἐλα τοῦ θανάτου κόρη, ψάλτρια κακῶν ἐρώτων.»

Προχωρεῖ αὐτὴ κινῶσα τὸ κομψὸν ἀνάστημά της,
Καὶ ταχὺ ἐν κοῦ κοῦ κοῦ της, προσφωνεῖ τὸ ὄνο-

(μά της.
Κοῦ κοῦ, λέγει, καὶ στεναίνει
Πάλιν κοῦ κοῦ κοῦ φωνάζει·

Ἄω ἀπλόνει τὰ πτερὰ,
Καμαρόνει μιὰ χαρὰ.
Κεῖ τεντώνεται πολὺ,
Καὶ μὲ ζέσιν ὁμιλεῖ.

«Ἄλλὰ, εἰς τὴν μάχην τότε διατὶ δὲν παρευρέθης ;»
Εἶπε τέλος τὸ παγῶνι, «τὶ κοῦ κοῦ λοιπὸν ἀλέθεις ;
«Τί τὸ νῆμα τῶν θεσμῶν σου στρέφεις πέριξ ἡλα-
(κάτης...

«Καὶ ὡς κόπτης φίνος, κόπτεις, καὶ ὡς ράπτης
(φίνος, ράπτεις;

«Εἰς τοὺς πόρους μας ἀπεῖχες, ἄπεχε καὶ τῆς χα-
(ρᾶς μας,

«Λάβε ἤδη τὰς ἀράς μας»

«Καὶ εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκότη τὸ θρηνηῶδες σύν-
(θημά σου,

«Δίδε μόνον, θρηνηθεῖσα μετ' αὐτοῦ τὸ ὄνομά σου»

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ἐν Ἀθήναις.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΝΤΣ.

Η ΜΑΡΙΑ ΜΟΥ ΑΠΕΘΑΝΕΝ

Ἵς τὸ μνήμα σου, ἀγάπη μου,
Μέσα 'ς τὸ μαῦρο μνήμα,
Ἐκεῖ μονάχος θὲ νὰ ἴθῃ,
Τὴν ἄγια πλάκα νὰ φιλῷ,
Ἵς τὸ γιὰ τὸ τὸ κῦμα.

Κ' ἐγὼ 'κεῖ μέσα θὰ ταρῶ,
Ἵς τὸ πλάγι σου, Μαρία·
Γιατὶ ὠρμισθήκαμε πιστοί
Μ' ἐκεῖ τὸ πρῶτο μας φιλὶ,
Ἀγάπην αἰωνία.

Θυμᾶσαι τί ἐλέγαμε,
Ἵς τὸν μ' εἶδες καὶ σὰν σ' εἶδα,
Τὴν πρώτη ἐκείνη τὴ φορὰ,
Ποῦ ἐχάραζε μὲς τὴν καρδιά·
Τοῦ ἔρωτος ἡ ἐλπίδα ;

Θυμᾶσαι πῶς ἐτρέμαμε
Ἵς τὸ πρῶτο φίλημά μας,
Ἵς τὸν νὰ μᾶς ἔλεγε ἡ καρδιά,
Πῶς 'κειὰ τὰ ἄγια μας φιλιὰ
Θὲ νὰ ἴναι τὰ στεγνά μας !

Ὅλα, ἡ ἐλπίδες, ἡ χαρὰς,
Ἐπτάξαν, Μαρία·
Ὅπως μαθαίνεται 'ς τὴ γῆ,
Ἵς τὴν ἀχαρὴ μας τὴ ζωὴ,
Ἦ ρεῖσθαι κ' ἡ εὐτυχία !

Ἵς εἶδα 'ς τὸν κόσμον ὁλόλαμπρη,
Καὶ τώρα πεθαμμένη·
Ἦ πορευμένη μου καρδιά,
Τέτοια μεγάλη συφορά
Ἀχ ! πλέον δὲν υπομένει !

Περίμενέ με, κ' ἐφθασα,
Τὸ μνήμα μᾶς χωράει·
Ἵς τὴν ἀγκαλιά σου θὲ νὰ ἔρῃ,
Χωρὶς ποτὲ νὰ χωρισθῶ,
Τὰ λοβλουδα τοῦ Μάν.

Κ' ὅταν τὴ ρύχτα λέγουνε,
Πῶς ἡ ψυχὰς λαλοῦνε,
Ὅλως μαλὴ ἓνα σωρὸ,
Ἵς τὸν κόσμον ἀνρωτίας χορὸ,
Κ' ὁλονυχτίς πετοῦνε,

Ἔμεῖς ἄς ταῖς ἀφίνουμε,
Ψυχὴ μου ἀγαπημένη·
Ἵς τὴν ἄλλη κἄνε τὴ ζωὴ,
Νὰ μᾶςθε πάντα μοναχοί,
Καὶ σφιχταγκαλιασμένοι.

Φ.

ΛΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΙΑ'. ΦΥΛΛ. ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Σίτος—σοῖς.

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

Ἡ ἄρνησις ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματός μου,
Καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου.
Τὸ σῶμα δὲν θὰ ὤριζε ποτὲ ἡ Γεωμετρία
Ἄνευ ἐμοῦ· μ' ἐνέγησας ; ἐν εἶμαι ἀπὸ τὰ τρία.